

6-7 Jubilant Ján Močko 8 Mimoriadny bežec Š. Tešlár 10-11 O chove koní s A. Bukvajovou

Lom na Bôroví opäť v réžii obce

V minulosti bol Lom na Bôroví zdrojom lámaného kameňa a piesku pre Poničanov na stavbu základov drevených domov a neskôr, na prelome 19. a 20. storočia, aj múrov pre kamenné stavby. Po vzniku JRD lom spravovalo družstvo, drvička kameňa stála na pozemku za dnešným obecným sklantom štiepky a váha na mieste súčasného sídla obecného podniku lesov. Pozemky pod lomom Bôrovie sú vo vlastníctve obce Poniky.

V deväťdesiatych rokoch 20. storočia prešiel lom zo správy družstva do súkromných rúk na základe nájomných zmlúv, ktoré schválili obecné zastupiteľstvá v minulých obdobiach. Nájom posledného súkromného prevádzkovateľa lomu – firmy BIELOSTAV – sa skončil v lete minulého roka.

Keďže v lome sa nachádzajú zvyšky nevyťaženej ložiska a bolo potrebné nájsť miesto na uskladnenie a recykláciu stavebného odpadu z obce, vedenie obce poverilo správou lomu Obecný podnik lesov, spol. s r.o. Poniky (OPL), ktorého stopercentným vlastníkom je obec. OPL tak popri lesníctve a drevárstve rozšíril svoje podnikanie o činnosť vykonávanú banským spôsobom. Bol

vypracovaný projekt na kompletné vyťaženie celého ložiska a likvidáciu vyťaženej časti spätným zásypom, kde sa uvažuje s využitím stavebného odpadu vznikajúceho v obci.

Obvodný banský úrad vydal povolenie na ťažbu stavebného kameňa – dolomitu – v objeme 90-tisíc m³, na povolenie spätného zásypu stavebným odpadom bude potrebné posúdiť jeho vplyv na životné prostredie (EIA). Je vo verejnom záujme mať jedno miesto na stavebný odpad namiesto viacerých čiernych skládok v chotári obce. Zhodnocovanie stavebného odpadu je do skončenia procesu posúdenia zmluvne zabezpečené na mieste zberu externou organizáciou, ktorá má všetky potrebné povolenia a výstupom je recyklát – podrvený štrk.

OPL počas leta zrekonštruoval mostovú váhu, v súčasnosti prebieha proces schvaľovacích úkonov potrebných na trhacie práce malého rozsahu, predpokladáme, že s predajom štrkov a pieskov by sme mohli začať na jeseň tohto roka. Trhacie práce a drvenie kameňa budeme zatiaľ vykonávať dodávateľským spôsobom.

Obec Poniky má tak v správe – popri takmer dvoch tisíckach hektárov lesných porastov nevyčísliteľnej hodnoty a piliarskej prevádzky – aj lom, ktorý – pri rozumnom hospodárení – môže dlhé roky slúžiť ako zdroj stavebného materiálu a zároveň byť priestorom na uskladnenie stavebného odpadu z obce.

Peter Matula

STĽPČEK

Jany Ondrejckovej,
starostky obce Poniky

Vážení občania,

po horúcom a suchom lete k nám zavítala jeseň so všetkými svojimi podobami. Pozitívom je, že sme, zatiaľ bez obmedzení, otvorili školský rok. Ale ako to už na našom krásnom Slovensku býva, čaká nás ďalšia kríza, energetická. Poniectori v duchu ďakujú svojim predkom, že nekúria plynom a popri elektrickom zdroji si ponechali aj staré dobré pece na drevo. Nedostatok energií a ich ceny sa výrazne podpisujú aj na fungovaní samospráv. Najviac sa dotknú miest a obcí, kde sú situované základné a materské školy. Základným školám štát prisľúbil dotácie na zvýšené náklady. O materské školy sa však nikto nezaujíma. Veď ide o originálne kompetencie. Obce, borte sa s problémami, ako chcete. Veď predsa žiadna obec nedopustí, aby prišla o predprimárne vzdelávanie.

V septembri som sa zúčastnila na 33. sneme Združenia miest a obcí Slovenska. Na zasadnutí vystúpili poprední politickí predstavitelia. Samozrejme, nedozvedeli sme sa nič nové. Na rôzne otázky bolo počuť rovnaké odpovede: „Pripravujeme, analyzujeme a podobne“. Obce a občania už konečne potrebujú konkrétne riešenia, nie sľuby. Netuším, ako budeme fungovať od nového roka, no verím, že to spolu zvládneme. Budeme sa usilovať svoju obec aj naďalej zveľaďovať a zabezpečovať kompetencie, ktoré štát posunul na komunálnu sféru bez finančného krytia. Čakajú nás komunálne voľby, a význam volieb do orgánov samospráv je minimálne rovnaký ako tých parlamentných. Preto je dôležité prísť a odovzdať svoj hlas.

Jana Ondrejcková

Voľby do orgánov samosprávy

Voľby do orgánov samosprávnych krajov aj samosprávy obcí (komunálne voľby) sa budú po prvýkrát konať v jednom termíne, a to v sobotu 29. 10. 2022. Okrem toho sa mení aj čas konania volieb, ktoré budú prebiehať od 7.00 do 20.00 hod. a nie do 22.00 hod., ako sme boli zvyknutí doposiaľ.

V obci sme vytvorili tri volebné okrsky a pre voličov budú k dispozícii tri volebné miestnosti:

Volebný okrsek č. 1 – Poniky, volebná miestnosť: sála Kultúrneho domu Poniky, Do Hája č. 1, Poniky.

Volebný okrsek č. 2 – Ponická Lehôtka, volebná miestnosť: sála Kultúrneho domu Ponická Lehôtka, Nám. M. Kosca 23, Poniky – Ponická Lehôtka (pozor na zmenu – v banketovej miestnosti pri kultúrnom dome sa tentoraz voliť nebude).

Volebný okrsek č. 3 – Ponická Huta, volebná miestnosť: sála Kultúrneho domu Ponická Huta, Nám. Pod križom 110, Poniky – Ponická Huta (pozor na zmenu – v rozhlasovej miestnosti v kultúrnom dome sa tentoraz voliť nebude).

Volíči môžu k volebným urnám prístupovať len v mieste svojho trvalého bydliska a v rámci okrsku, v ktorom sú zapísaní na trvalý pobyt. Účasť dvoch voličov za volebnou plentou je možná len v prípade ťažšieho zdravotného postihnutia voliča, ktorému je pri výkone vo-

Pokračovanie na str. 2 ►

► Pokračovanie z 1. strany

lebného práva potrebné poskytnúť pomoc.

Vol'by budú prebiehať tak, že občan najprv odvolí v rámci volieb do samosprávnych krajov a následne do samosprávy.

Nakoľko v rámci stanoveného termínu do 30. 8. 2022 svoju kandidatúru v našej obci neohlásil dostatočný počet občanov kandidujúcich na poslancov do obecného zastupiteľstva, budú vol'by do orgánov samosprávy prebiehať nasledovne:

Kandidát na starostu:

Ing. Jana Ondrejková, 45 rokov, starostka obce, nezávislý kandidát

Starostu obce volia občania všetkých okrskov z jednotnej kandidátnej listiny.

Kandidáti na poslancov:**Volebný okrsk č. 1 – Poniky:**

Miroslav Magna, 52 rokov, lesník, Slovenská národná strana.

Branislav Molnár, 44 rokov, konateľ spoločnosti, Šanca.

Pavol Lomen, 41 rokov, vedúci

pracovnej zmeny, Slovenská národná strana.

Upozornenie: Občania Poník v minulosti volili pre svoj obvod 5 poslancov, v súčasnosti je možné voliť len 3 poslancov.

Telefonický kontakt na Okrskovú volebnú komisiu Poniky: Monika Jakubčová, 0903 584 404.

Volebný okrsk č. 2 – Ponická Lehôtka:

Zuzana Huntošová, 43 rokov, zdravotná sestra, Šanca.

Ing. Peter Matula, 41 rokov, konateľ spoločnosti, Šanca.

Upozornenie: Občania Ponickéj Lehôtky volia tak ako v minulosti, teda 2 poslancov do svojho volebného obvodu.

Telefonický kontakt na Okrskovú volebnú komisiu Ponická Lehôtka: Božena Bukvajová, 0910 912 716.

Volebný okrsk č. 3 – Ponická Huta:

Ing. Stanislav Krajan, 56 rokov, stavbyvedúci, Kresťanskodemokratické hnutie.

Upozornenie: Občania Ponickéj Hutí v minulosti volili pre svoj obvod

2 poslancov, v súčasnosti je možné voliť len 1 poslanca.

Telefonický kontakt na okrskovú volebnú komisiu Ponická Huta: Mgr. Alena Urbanová, 0910 912 712.

Čo sa týka volieb do Banskobystrického samosprávneho kraja, obec Poniky patrí do volebného obvodu č. 1 – okres Banská Bystrica. V rámci volieb môžu občania voliť maximálne 8 poslancov zo všetkých kandidátov a jedného predsedu BBSK zo všetkých kandidátov. Volebná kampan' všetkých kandidujúcich už prebieha. Bližšie informácie o postupe pri vol'bách do orgánov BBSK budú voličom k dispozícii priamo pred volebnou miestnosťou.

Každý volič je povinný preukázať sa vo volebnej miestnosti platným občianskym preukazom, cudzí štátni príslušníci iným dokladom totožnosti vydaným slovenskými orgánmi.

Kvôli stále platnej mimoriadnej situácii vyhlásenej v súvislosti s ochorením Covid-19 sa za platný doklad totožnosti považuje aj taký doklad, ktorého platnosť uplynie do 4 mesiacov od odvolania mimoriadnej situácie.

V rámci oboch volieb bude možné voliť aj mimo volebnej miestnosti. Záujemcovia o voľbu z domu to musia nahlásiť členom okrskových volebných komisií vo svojom obvode a uviesť, či chcú voliť v rámci oboch volieb, alebo len v jedných.

Upozorňujeme občanov, že po vykonaní volebného aktu nie je možné z volebnej miestnosti vynášať nijaký volebný materiál – ani chybný alebo poškodený (obálku, zoznam kandidátov, hlasovací lístok). Na poškodené alebo nepoužívané listiny slúži označená schránka priamo vo volebnej miestnosti. Občanovi, ktorý odmietne nepoužívané alebo poškodené materiály nechať vo volebnej miestnosti, bude udelená poriadková pokuta.

Na priebeh volieb do orgánov samosprávy obcí bude po celý čas dohliadať miestna volebná komisia so sídlom na Obecnom úrade v Ponikách. Komisii je možné adresovať akékoľvek podnety na priebeh volieb v našej obci, a to počas celého volebného dňa. Kontaktné číslo na komisiu: 0910 912 711 – Mgr. Jana Turčanová, zapisovateľka.

Výrub drevín opäť aktuálny

O vydaní súhlasu na výrub drevín rastúcich v zastavanom území obce (intravilán) rozhoduje obec. O súhlase na výrub drevín rastúcich za hranicami zastavaného územia obce (extravilán) rozhoduje Okresný úrad v Banskej Bystrici. Žiadosť je preto potrebné adresovať na príslušný orgán ochrany prírody, teda na obec alebo na okresný úrad. Ak nebudete vedieť, na koho sa obrátiť, informujte sa na obecnom úrade. Doručenie na nesprávnu adresu môže vybavenie žiadosti oddialiť. Ak hovoríme o drevine, myslíme tým každý strom a ker na vašom pozemku.

Vzor žiadosti o vydanie súhlasu na výrub drevín podľa zákona NR SR č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov je zverejnený na webovom sídle obce www.poniky.sk v časti samospráva/výrub drevín. Tento vzor je možné použiť aj ako žiadosť na okresný úrad. Nesmú v nej chýbať údaje o žiadateľovi, o pozemku, na ktorom drevina rastie, a to najmä katastrálne územie, druh pozemku, číslo parcely. Ak žiadateľ nie je vlastníkom, priložká sa súhlas vlastníka alebo správcu. Ak žiadateľ vlastníkom je, ale nie jediným, predkladá sa aj súhlas spoluvlastníkov a tiež súhlas pozemkového fondu, ak spravuje podiely na pozemku. V žiadosti je potrebné uviesť aj špecifikáciu dreviny – druh, počet a obvod kmeňa vo výške 130 cm a, samozrejme, dôvod výrubu.

Správny poplatok za podanie žiadosti je stanovený Zákonom NR SR č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a sadzobníka správnych poplatkov, položka 160 – fyzická osoba 10 eur, právnická alebo fyzická osoba oprávnená na podnikanie 100 eur. Poplatok je možné zaplatiť v hotovosti do pokladne obce, bankovým prevodom na účet obce Poniky vedený v Prima banke Banská Bystrica - IBAN: SK 90 5600 0000 0012 4594 3001 alebo aj poštovou poukázkou na účet obce Poniky. Správny poplatok je splatný pri podaní žiadosti. Nezaplatenie je dôvodom na zastavenie konania. Spôsob platby si určuje samostatne aj Okresný úrad Banská Bystrica.

Súhlas na výrub dreviny sa nevyžaduje (cit. § 47 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny č. 543/2002 Z.z.):

a) Na stromy s obvodom kmeňa do 40 cm meraným vo výške 130 cm

- nad zemou, a na súvislé krovité porasty v zastavanom území obce s výmerou do 10 m² a za hranicami zastavaného územia s výmerou do 20 m²,
- b) pri obnove produkčných ovocných drevín na účely výsadby nových, pokiaľ sa vysadia do 18 mesiacov odo dňa výrubu,
- c) na stromy s obvodom kmeňa do 80 cm meraným vo výške 130 cm nad zemou, ak rastú v záhradách a záhradkárskech osadách, okrem stromov rastúcich na pozemkoch, ktoré sú územným plánom obce určené na zastavenie (rozhodujúci je stav na liste vlastníctva),
- d) pri bezprostrednom ohrození zdravia alebo života človeka alebo bezprostrednej hrozbe vzniku značnej škody na majetku,
- e) ak výrub nariadi orgán štátnej správy podľa osobitných predpisov,
- f) ak je výrub preukázateľne nevyhnutný na zabezpečenie starost-

livosti o osobitne chránenú časť prírody a krajiny a ak ho vykonáva alebo obstaráva organizácia ochrany prírody,

- g) ak orgán ochrany prírody vopred písomne určí, že výrub je nevyhnutný na zabezpečenie starostlivosti o osobitne chránenú časť prírody a krajiny,
- h) ak sa výrub vykonáva v súvislosti s odstraňovaním invázných nepôvodných druhov drevín uvedených v zoznamoch podľa osobitných predpisov,
- i) na porasty rýchlorastúcich drevín založené na poľnohospodárskej pôde v súlade s osobitným predpisom a plantáže vianočných stromčekov a okrasných drevín,
- j) na územiach so štvrtým alebo piatym stupňom ochrany, kde je výrub drevín zakázaný,
- k) ak sa výrub uskutočňuje v súvislosti s plnením úloh obrany štátu vo vojenských obvodoch potrebných na zabezpečenie obrany, alebo slúžiacich na obranu štátu, ktoré spravuje ministerstvo obrany alebo právnická osoba v jeho zakladateľskej alebo zriaďovateľskej pôsobnosti.

Ak je výrub dreviny odôvodnený, obec vydá súhlas formou rozhodnutia, pričom prihliada na to, aby sa vykonal najmä v období vegetačného pokoja od začiatku októbra do konca februára. Obec má na rozhodnutie 30-dňovú lehotu. Z tohto dôvodu je vhodné podať žiadosť v dostatočnom časovom predstihu.

Pavol Ondrejko

Stojiská – úprava a zmeny

V rámci projektu *Obstaranie a inštalácia kontajnerových stojísk a nákup zberných nádob*, ktorých technická realizácia zabraňuje prístupu medveďov k odpadu, získala obec Poniky z environmentálneho fondu 63 706 eur. Za tieto finančné prostriedky sme vybudovali kovové stojiská pri obecnom úrade, garážach Na Hlinke, pri budove COOP Jednota a pri Kultúrnom dome Ponická Lehôtka. Pribudli tiež štyri kontajnery na komunálny zmesový odpad – umiestnili sme ich na evanjelickom a katolíckom cintoríne, Na Hlinke aj pri drevenom stojisku na Ponickéj Hute. Týmto krokmi sme

už na prvý pohľad skultúrni vzhľad priestorov, ale hlavne, znemožnili sme prístup medveďov k odpadu. V tejto súvislosti chcem obyvateľov obce, najmä v bezprostrednom okolí Námestia Štefana Žáryho, na Družstevnej ulici, Dolnej aj Hornej ulici a tiež na Malej Stráni upozorniť, že stojisko, ktoré bolo na námestí pred budovou Slovenskej pošty, je premiestnené za objekt COOP Jednota.

Rád podčiarkujem dôležitý fakt, že Poníčanovia sa v separácii zlepšujú. V minulom roku predstavovalo triedenie komunálneho odpadu takmer 43 %. Na porovnanie, v roku 2020 to bolo len necelých 23 %. Vďaka dobrým výsledkom triedenia v roku 2021 je sadzba zákonného poplatku na tento rok len **18 eur za tonu**, pričom v minulom roku to bolo 27 eur za tonu. A práve táto skutočnosť vedie k vyrovnanému rozpočtu na správu odpadu. Ak to takto pôjde ďalej, je možné, že tento poplatok sa bude v ďalších rokoch znižovať.

Pavol Ondrejko

ZBER TRIEDENÉHO ODPADU OZNAM - STOJISKÁ

Triedený odpad plasty a tetrapaky zbiera firma **Marius Pedersen, a.s.** vo vreciach spred rodinných domov v stanovených termínoch vývozu. Sklo, kov a papier bude firma vyvážať v 1100 l kontajneroch, ktoré budú umiestnené v obci nasledovne:

	KOVY	SKLO	PAPIER	PLAST TETRAPACK
Časť obce				
Poniky	Obecný úrad	Obecný úrad	Obecný úrad	Obecný úrad (2ks)
	Nám. Š. Žáryho za budovou predajne COOP Jednoty	Nám. Š. Žáryho za budovou predajne COOP Jednoty	Nám. Š. Žáryho za budovou predajne COOP Jednoty	
	Družstevná ulica s.č. 168	Družstevná ulica s.č. 168	Družstevná ulica s.č. 168	
	Družstevná ulica (zastávka)	Družstevná ulica (zastávka)		
	Dolná ulica s.č. 96	Dolná ulica s.č. 96		
	Poľná ulica s.č. 133	Poľná ulica s.č. 133		
	Na Hlinku s.č. 341	Na Hlinku s.č. 341		Na Hlinku – obecné garáže
Ponická Lehôtka	Hriadky 287	Hriadky 287		
	Kultúrny dom PL	Kultúrny dom PL	Kultúrny dom PL	
Ponická Huta	Na Vladárke s.č. 75			
	Existujúce stojisko	Existujúce stojisko	Existujúce stojisko	Existujúce stojisko
		Pod Babou s.č. 90		

Hasiči súťažili

Koncom júna sa v Ponikách zišli dobrovoľní hasiči z celého okresu na Územnej hasičskej súťaži. Sme radi, že po 30-ročnej prestávke prišlo do športového areálu 17 družstiev, ktoré si merali sily v disciplínach: požiarneho útoku s vodou a štafeta 8×50 metrov. Súťažili aj tri domáce družstvá. Dorastenky sa umiestnili na 1. mieste, muži na 7. mieste a muži nad 35 rokov na 2. mieste. Podujatie bolo perfektne zorganizované,

vdaka patrí organizačnému tímu aj obecnému úradu, skvelým kuchárom a tiež vedeniu ŠK OPL Poniky.

To je tá krajšia tvár našej práce. Tou odvrátenou, ale nevyhnutnou, sú zásahy pri požiaroch, nehodách, živelných pohromách. Operačné stredisko nás piateho augusta vyslalo k rozsiahlemu požiaru v katastri obce Horná Mičina, kde plamene pohltili zhruba 40 hektárov lúky a časť lesa. Aj takáto udalosť nám ukazuje,

že, ako veľmi sa mení klíma a ako sa vplyvom dlhotrvajúceho sucha aj naša krajina stáva doslova palivom pre oheň. Obávam sa, že z roka na rok to bude horšie. Úprimne ďakujem všetkým našim členom za nasadenie a obetavosť, veď to robia nezištné na úkor vlastnej rodiny. Je obdivuhodné, že dobrovoľne a bez nároku na odmenu vždy idú tam, kde sa vyskytnú mimoriadne udalosti.

Pavol Lomen

Napísali nám všímaví občania

Starostke obce Poniky doručili 23. júna anonymný list. Bol riadne zaprotokolovaný v registratúre obecného úradu pod číslom R2022/001666 a zaradený do spisu S2022/00599. Neznámy autor oznamoval krádež dreva v obecných lesoch a priamo označil aj páchatela. Po konzultácii s advokátskou kanceláriou sme informácie uvedené v liste preverili priamo s kompetentnými pracovníkmi Obecného podniku lesov, spol. s r. o. (OPL). V postupe pracovníkov OPL sa nezistilo žiadne pochybenie a na majetku obce Poniky, zverenom do správy OPL, sa žiadna škoda, teda krádež dreva nepotvrdila. V prípade, na ktorý list poukazuje, bol procesný postup zo strany OPL správny, k porušeniu interných noriem ani zákona nedošlo. A tak zo strany obce nebolo možné ďalej konať, podozrenia sa nepotvrdili a nebol dôvod podávať trestné oznámenie. Obec i napriek tomu postúpila anonymný podnet na políciu a požiadala o zvýšené monitorovanie určitých úsekov, kde by mohlo dôjsť ku krádežiam dreva, prípadne jeho zhromažďovaniu.

O tri mesiace (12. septembra) dostala starostka druhý anonymný list. Tak ako prvý, aj tento bol riadne zaprotokolovaný pod číslom R2022/002041 a takisto odoslaný na políciu.

V tomto liste autori píšu: *Dobrý deň. Pani starostka, nakoľko nevieme či ste od nás dostali a hlavne čítali list, ktorý sme Vám poslali v júni tohto roku, preto sme sa rozhodli Vám napísať znova a snád naposledy. Nakoľko to vypadá tak, že skončil asi v koši. Toľko citácia.*

Nepodpísaných autorov ubezpečujeme, že starostka si oba listy prečítala a že aj tvrdenia v druhom liste boli v OPL preverené, pričom sa nezistilo žiadne pochybenie.

Na anonymný list sa ťažko reaguje, komunikácia s neznámych autorom je dosť problematická. Preto obec zvolila možnosť odpovedať prostredníctvom Ponického spravodajcu a o celom prípade informovať poslancov obecného zastupiteľstva aj občanov v informatívnej správe starostky na najbližšom zasadnutí Obz.

Obec uplatnila všetky kompetencie, ktoré mohla. V rámci nich však nevie komplexne preveriť konanie osôb uvedených v liste.

Autorom anonymného listu odporúčame, aby sa s prípadnými podozreniami obracali priamo na políciu. Zároveň dodávam, že v prípade akýchkoľvek pochybení bude obec konať rázne a zákonne v spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní.

Pavol Ondrejko, prednosta Ocú

Letná škola mladých bádateľov

Denný pobytový tábor sme deťom našej školy ponúkli hneď v prvý prázdninový týždeň. Čakal ich naozaj bohatý program.

Prvý deň sme splavovali Hron, čo opäť preverilo našu kondíciu, vytrvalosť, dôslednosť i odvahu. Druhý deň sme sa rozhýbali na Ranči u Ťuňa, nakrmili sme zvieratá – aj také, aké sme ešte naživo nevideli a dozvedeli sme sa všeličo zaujímavé. Po výbornom obede a zmrzline

v centre Krupiny sme absolvovali interaktívnu prehliadku Múzea Andreja Sládkoviča a prezreli si aj tajomné podzemné chodby mesta.

V stredu sme sa vybrali smerom na juh. Prvou zastávkou boli skalné obydlia v Brhlavciach, ktoré sú slovenským unikátom a očarili aj nás. Dozvedeli sme sa, že obydlia vytesané do tufu slúžili v minulosti ako ochrana pred Turkami, neskôr ako domy pre chudobných. Sú zaujímavé tým, že v lete chladia a v zime

hrejú, možno aj preto sú niektoré tufové domy dodnes obývané. Sú pamiatkovou rezerváciou ľudovej architektúry, za ich záchranu získalo Tekovské múzeum v Leviciach medzinárodné ocenenie Europa Nostra. Po nevednej prehliadke si už žiaci mohli naplno rozvinúť svoje „vedátorské“ schopnosti v zážitkovom centre Atlantis v Leviciach, skúsili to s fyzikou, chémiou, matematikou i kombinatorikou v praxi. Predposledný deň opäť dostala zabrat naša kondička aj odvaha v banskobystrickej Laser aréne i v lanovom parku v Tajove.

Posledný deň nás v Banskej Štiavnici privítali zamilované verše zo Sládkovičovej Maríny.

Niektorí si prišli na svoje v budove Bergergerichtu – v Mineralogickej expozícii, ktorá sa môže pochváliť veľmi peknými ukážkami minerálov z celého sveta, ale aj zo Slovenska, napríklad z Hodruše, Ľubietovej, Viglašskej Huty aj Železníka, teda miest, kde boli minerály prvýkrát na svete popísané. Čo-to sme sa dozvedeli aj o ryžovaní zlata. Mimochodom, na túto činnosť sme v Banskej Štiavnici získali certifikát.

Obedovali sme na brehu tajchu v Štiavnických Baniach. Navštívili sme tamojšiu základnú školu, v ktorej majú sokolarstvo ako povinný predmet. Vystúpenie sokoliarov

bolo pre nás nezabudnuteľným zážitkom.

Som presvedčená, že letná škola nebola len zábavným vyplnením prázdninového času, ale že nás všetkých vnútorne obohatila. Ďakujem občianskemu združeniu Ponické deti za nemalú finančnú podporu. Bez ich pomoci by sa nám bohatý program nepodarilo zrealizovať.

Emília Kružliaková

Kolobeh života školy v plnom prúde

Radosť zo života je trvácna iba vtedy, keď šťastie a spokojnosť nezávisia od vonkajších okolností, ale od toho, čo nosíme vo svojom vnútri. Teda, nedajme sa znechutiť faktom, že leto a prázdniny sa skončili, a že sa opäť začal kolobeh školského života. Radosť zo života, šťastie a spokojnosť závisia predsa od nášho vnútorného naladenia. Ak sa my k povinnostiam,

učeniu a k škole postavíme pozitívne, tak prekážky, ktoré nás v tomto školskom roku stretnú, prekonáme s úsmevom a ľahkosťou. Samozrejme, naši žiaci musia pre to aj niečo urobiť, siahnuť po učebnici, pripraviť si domáce úlohy. Veď veľmi dobre vedia, čo ich čaká. Len našich osemnásť prváčikov o tom zatiaľ netuší. Prišli do neznámeho prostredia,

preto je potrebné, aby sme boli ohľaduplní, aby sme im pomohli prekonať strach a prekážky. Ide nám o to, aby sa im v škole páčilo.

Úspešní ľudia sa vraj od neúspešných odlišujú najmä tým, že vedia, ako získať podporu a pomoc. A tú naši žiaci v škole majú. Neboja sa ísť za učiteľmi, žiadajú odpovede na nejasné otázky.

Nám všetkým prajem úspešný školský rok – v troch triedach materskej školy, deviatich triedach základnej školy a dvoch oddeleniach školského klubu. A osobitne žiakom želim, aby ich neopúšťali sily, chuť a hlavne radosť z objavovania múdrostí ukrytých v učebniciach.

Mária Janovčíková

Rozlúčka s letom pod holým nebom

Horúce augustové počasie vystriedali chladné a sychravé dni so zubatými slnečnými lúčmi.

Prvý septembrový víkend sme sa v Ponikách rozlúčili s letom kinom pod holým nebom v športovom areáli na Horedoliní. Začali sme premietaním animovaného filmu Spievaj 2, počas ktorého si malí aj veľkí diváci pospevovali a pohmkávali známe piesne. Nasledovala nová česká komédia Mimoriadna udalosť, ktorá u nejedného diváka vyčarila úsmev na tvári a vtipnými

scénami prispela k pohodovému večeru medzi priateľmi. Ako býva zvykom, celé sme to ukončili tancom. Ďakujeme všetkým, ktorí prispeli k tomu, aby sme sa cítili príjemne a posledné letné dni prežili v znamení dobrého filmu, tanca a pozitívnej nálady.

Katarína Piarová

O činnosti ZO SZPB

Aj toto leto bolo pre našich členov plné dojmov. Najprv sme navštívili obec Kordíky, kde tamojšia základná organizácia prezentovala publikáciu Jána Murgaša Kordíky. Prehliadka obce, program a priateľské posedenie v nás zanechali pekné spomienky. Opäť sme sa o obci a jej okolí niečo dozvedeli. Rozprávanie o bojoch a novej knihe nás presvedčilo, že patrí aj do knižnice nášho klubu. Na spoločných stretnutiach v zime, keď bude viac času, sa k jej obsahu vrátíme.

Každoročne 13. augustový deň smerujú naše kroky na Stretnutie generácií na Kališti. Táto malá obec bola počas Povstania jedným z centier tzv. partizánskej republiky, oblasti v Nízkych Tatrách, ktorú dlhodobo kontrolovali partizáni. Miestni ľudia partizánov horlivo podporovali, za čo sa im Nemci kruto pomstili, a ako je všeobecne známe, 18. marca 1945 dedinu prepadli a všetkých, ktorým sa nepodarilo ujsť, povraždili a dedinu vypálili.

Po jednej z trás – z Donovanál na Kalište – sa vybrala aj skupinka tu-

ristov, ktorá sa v cieľi turistického pochodu pridala k nám ostatným, čakajúcim na slávnostné služby Božie a pietnu spomienkovú slávnosť. Ďakujeme oblastnému výboru, že sme sa opäť mohli zúčastniť na Stretnutí generácií, ktorým sme si spoločne uctili obeť nacistických represálií pred 77 rokoch. Bola to sobota ako každá iná, a predsa iná, významná, aspoň pre členov SZPB.

Poslednú augustovú sobotu sme sa zúčastnili na pietnej spomienkovej slávnosti pri príležitosti 78. výročia SNP v Pohronskom Bukovci.

Položili sme kyticu kvetov k pomníku, aby sme si uctili vojakov, ktorí sa slobody nedožili. Uprostred krásnej prírody sme si zaspievali partizánsku hymnu. V družných rozhovoroch by sme radi zotrvali dlhšie, ale dážď a blesky nám dali na vedomie, že je čas rozlúčiť sa. A tak možno o rok.

Niektro raz povedal, že SZPB nie je len organizácia, ale aj rodina. Verte alebo nie, u nás je to naozaj tak. Stretávame sa každý pondelok v klube, aj keď niekedy v menšom počte, ale vždy panuje dobrá nálada. Pripúšťam, že nové nápady sa občas rodia v ukričanej atmosfére, ale zato v tvorivej a priateľskej. Tak vznikla aj myšlienka spoločne oslavovať sviatky našich členov, ktorých je 85. Najskôr to boli Jánovia, tých máme dosť. Na rad prišli Anky, Hany aj Martušky, aj tých máme pozhňane, spojili sme ich s oslávencami narodením a akcia bola na svete. Šikovné ženy sa postarali o chutné jedlo, chlapci priniesli nejaké tajné zásoby, aby sa ľahšie spievalo. Oslávili sme aj životné jubileum nášho člena Michala Miná-

▲ Pomník v Kordíkoch.

rika, ktorý v našom zväze pracoval veľa rokov. Vážime si ho pre jeho šikovnosť, pracovitost a za všetko mu ešte raz úprimne ďakujeme. Slávnostné posedenie sme pripravili tiež pre Márie, Marky a Marišky. Ale nielen oslavami žijeme. Čaká nás robota okolo pomníkov, na cintoríne aj verejných priestranstvách a na rôznych akciách. Toľko v krátkosti o práci našej organizácie, ak máte chuť a čas, pridte medzi nás, doneste dobré nápady a pôjde nám to ešte lepšie.

Mária Magnová

Kiežby nám energia z leta vydržala po celý školský rok

Po úspešnom ukončení školského roka v ZUŠ Stožok – elokované pravoisko Poniky, na nás čakali povinnosti aj v letných mesiacoch. Hoci niektorí mali v pláne užít si dovolenky a výlety, my sme mali pred sebou prezentáciu našej „zušky“ na Istria Folk Fest 2022 v Chorvátsku. DFS Poničan a DFS Stožkárík sa na tomto podujatí predstavili opäť po troch rokoch, takže sme nešli do úplného neznáma. Štyridsaťtri cestujúcich nabralo smer Chorvátsko v utorok 19. júla vo večerných hodinách a po bezproblémovej ceste sme sa už v stredu kúpali v mori. Po obede sme sa osviežili a oddýchnuťi pustili do vybalovania kufrov, krojov,

nástrojov. Rezort bol situovaný pod majestátnymi borovicami strediska Kanegra Plava Laguna na severe Istrie blízko Umagu. Kamenistá pláž aj stravovacie zariadenie bolo vzdialené asi 300 metrov od apartmánov, takže sme mali všetko na jednom mieste. Prvé dva dni sme mali všetko vo svojej réžii, aj keď rána boli pre niekoho veľmi ťažké, keďže sme mali nácvik pred raňajkami. Vo štvrtok večer bol exhibičný futbalový zápas, kde nastúpili dve špičkové slovenské mužstvá zložené zo žiakov a učiteľov z Poník a Stožku. Výsledok zápasu nebol samozrejme dôležitý, ale išlo o zábavu, aj keď chlapci boli nahnevaní, že ich „baby“ nabili.

V piatok a sobotu sme sa už pripravovali na naše prvé vystúpenia, ktoré sa konali v historických mestách Umag a Novigrad. Keďže vystúpenia sa konali večer, mohli sme sa cez deň kúpať. Boli sme trochu nervózni, ako to všetko dopadne, ale podarilo sa. Po programe si prišli na svoje najmä dievčatá, ktoré celý týždeň omieľali: „Pán učiteľ, kedy pôjdeme na nákupy?“

Hlavne vystúpenie v Novigrade malo očarujúcu atmosféru, pretože bolo priamo v historickom centre pred zaplneným hľadiskom. Na festivale sa predstavili tiež folklórne súbory z Maďarska, Česka a Slovenska. Na zájazde bolo asi najhoršie to,

že sme sa po štyroch dňoch museli vrátiť domov.

Po príchode z Chorvátska nás čakali ešte dve vystúpenia. Prvé bolo koncom júla, keď sme spolu s FSK Poničan zagratulovali hudbou, spevom a tancom nášmu chýrnemu spevákovi a rodákovi Jankovi Močkovi k jeho okrúhlym narodeninám. No a v polovici augusta sme sa predstavili ešte na vystúpení pri príležitosti Dňa obce Hronsek.

Na začiatku školského roka prajem všetkým hlavne veľa energie a chuti, aby nás už nezastihli žiadne zlé veci, aby sme v zdraví a pohode mohli so žiakmi vystupovať pred divákmi.

Michal Budinský

Deň bez peknej piesne by sa nepočítal

Vraj sme spevavý národ, faktom je, že si celkom radi pospevujeme, záleží pravdaže na nálade a na situácii. Niekedy si nôtime len tak pre seba, inokedy s priateľmi. Spievali si aj naši predkovia, pri robote na poli, záhrade či pri páraní peria počas dlhých zimných večerov. Ako vraví Ján Močko, ľudové muzikovanie a ľudový spev boli súčasťou každodenného života, zvlášť na dedine. Dobré sa na tie časy pamätá aj Ján Močko, spevák ľudových piesní.

Narodil som sa v roku 1942 v Ponikách ako syn roľníka, rodičia mali gazdovstvo a ako chlapec som sa tomu musel prispôbovať. Keď mi dali robotu, tak som im samozrejme pomohol. Popritom som si našiel čas aj na ľudové pesničky, často zaznievali z rozhlasu, vtedy televízia ešte nebola, bola to hudba Rinalda Oláha a iných muzikantov z Podpolania. Takže ako chlapec som si vo voľných chvíľach rád zaspieval, pospevoval si v prírode. Rodičia mali kravičky a ako deti sme sa popri nich motali. Rád som počúval spev môjho otca a starej mamy, ktorá mala krásny hlas, zvlášť pri vyšívaní si pospevovala pekné ponické pesničky. Môj otec bol členom súboru Poníčan, rovnako ako Ondrej Madoš – fujarista, spevák a rezbár. Niektorí si ho určite pamätajú aj z filmu Rodná zem. Pán Madoš mi bol veľkým vzorom, naučil ma veľa piesní, často mi vravieval, Janko, ten hlas máš po otcovi, opatruj si toto vzácné dedičstvo.

Je pravda, že vás ovplyvnila aj cigánska muzika?

Určite. Vyrastal som neďaleko nich. Keď som ich počul hrať, chytilo ma to za srdce, rozbehlo sa vo mne všetky žilky, rozbehol som sa k nim, nebolo to ani päťsto metrov, počúval a učil sa. Boli to moji kamaráti, rovesníci, žiaľ, už tu nie sú, zostal už len Šaňo Zachar.

Nenadarmo sa vraví, že prostredie formuje človeka, to vaše vás

Ján Močko oslávil 80. narodeniny

poznačilo na celý život, šťastný to človek, ktorý vyrastá obklopený láskou a piesňou. Cítite to tak?

Pravdaže cítim a som vďačný Pánbožkovi, že mi doprial taký hlas aj zdraviečko. Som rád, že som sa mohol zviditeľniť aj mimo obce, v rozhlasu a televízii aj na koncertoch s Ľudovou hudbou Ďatelinka Ondreja Molotu.

Spomínate si na svoju prvú nahrávku?

Veľmi dobre si to pamätám, bolo to v roku 1963, keď som sa vrátil z vojenčiny, mal som 21 rokov a bola to moja prvá príležitosť nahrat pesničku, moju najobľúbenejšiu *V žiali ma mať moja, v žiali nachádzajú*. Naučila ma ju moja stará mama, už som ju spomínal. Nahrávku som absolvoval s chýrečným ponickým primášom Pavlom Oláhom – Všivákom, ktorý patril medzi špičku podpolianskych muzikantov. Mal svojský štýl, charakteristický prejav a jeho autenticnosť sa veru nedá napodobniť. Boli tam so mnou aj naši rodáci Ján Mrázik, Juraj Mráz, Juraj Ondrejko a spomínaný Ondrej Madoš, všetci boli odo mňa o dvadsať aj viac rokov starší.

Veľa vašich pesničiek by sme našli v archívnom fonde RTVS v Banskej Bystrici. S rozhlasom súvisí aj nahrávka v Bratislave s koncertným majstrom Orchestra ľudových nástrojov Štefanom Molotom.

V banskobystrickom štúdiu je nahratých dvadsať krásnych ponických pesničiek. Trochu ma mrzí, že sadá na ne prach, väčšinou sa hrajú tie, čo sú na cédečkách. Tie staršie, na pásoch, sme urobili spoločne s Poníčanom Ondříkom Mrázikom, ktorý viedol rozhlasový orchester a pomáhali mu muzikanti z vojenskej posádky. Raz mi hudobný redaktor Vojtech Tátoš povedal, že Mrázik do toho času nahral 1 850 piesní, a všetky sú v archíve.

No a v roku 1986 prišla ponuka od Darinky Laščiakovej z bratislavského rozhlasu, aby som nahral jednu ponickú rundu s koncertným majstrom OLUN-u Štefanom Molotom. Zaujali ich dve moje pesničky, ktoré som spieval s ponickou cigánskou muzikou - *Keď som išiel cez ten hájik zelený a Čia je to roľička*.

Keď je reč o ľudovej piesni, nemali by sme obísť ďalších vynikajúcich muzikantov, s ktorými ste spolupracovali. Ako si na toto obdobie spomínate?

Okrem Zacharovcov, s ktorými som začínal a ktorí boli mojimi rovesníkmi, som spolupracoval s Ľudovou hudbou Ondreja Mrázika, neskôr s Pecníkovicami, no a môjmu srdcu najbližšia je Ľudová hudba Ondreja Molotu, s ktorou účinkujem už 40 rokov.

Máte za sebou veľa rozhlasových nahrávok, aj cédečiek... zráтали by ste, koľko je na nich pesničiek?

Cédeček je veľa, možno okolo 20 a je na nich vyše 40 mojich pesničiek. S Ďatelinkou som vystupoval aj v štyroch Anderových Rebriňákoch. Rád si spomínam aj na reláciu Spozna troch dolín, ktorú sme nahrávali na Smolenickom zámku, spolu so Štefanom a Ondrejom Molotovcami, Jankom Ambrózom, Igorom Daniheľom a ďalšími kamarátmi. Prijemné bolo aj účinkovanie v televíznej relácii Silvester 1987. Moje autorské CD vyšlo v roku 2002, keď som mal šesťdesiatku. Ide výlučne o pôvodné piesne z Poník sprevádzané Pecníkovicami a Ďatelinkou.

Slovensko je bohaté na ľudové tradície, každá oblasť je niečím výnimočná, ktorý región je najbližší vám?

Samozrejme ten, v ktorom som sa v roku 1942 narodil, teda Podpolanie, lebo Poniky etnograficky patria do tohto regiónu.

Spievate si aj doma?

Najmä pred vystúpením, aby som si melódiu aj text zafixoval do pamäti a precvičil hlasivky.

Ktoré z ponických piesní sú vášmu srdcu najbližšie?

Zahrajte mi, zahrajte, javorové husličky, ktorú som prvýkrát nahral so Števkom Molotom, jeho bratovi Ondříkovi sa to však nepozdávalo, tak sme to dali do vyššej tóniny, do A dur a bolo to krajšie. No a druhou mojou obľúbenou je *Keď som išiel cez ten hájik*. Obe sa začínajú pomalšie, od tretej verša sa tempo akoby zrýchľuje.

Máte radšej veselé alebo smutné?

Blížšie sú mi veselé, napokon ako starejší na svadbách si rád užívam dobrú náladu, tanec a spev. No žiaľbohu, život býva často smutný. Keď ma pozostali požiadajú, aby som im na poslednej rozlúčke s ich blízkym zaspieval, tak im pravdaže vyhoviem.

Hovorili ste, že najbližší vám je folklór z vašej rodnej obce. Ako sa vám páčia piesne iných regiónov?

Som svojim spôsobom patriot, ale to neznamena, že sa mi piesne z iných oblastí nepáčia. Záleží na tom, ako sú interpretované.

Spomíname vystúpenia, nahrávky, koncerty. Každý rok v júni sa v Ponikách koná folklórny festival Zdola Ponického mlyna, možno povedať, že je to jedno veľké vystúpenie a prehliadka nádherných krojov. Ako ho vnímate?

Ako veľký sviatok, je úžasné, že tradícia pokračuje a že organizátori zakaždým prídu s niečím novým. Počas víkendových dní žije dedina folklórom, muziky hrajú, spieva sa. Je zážitok vidieť v kostole mladé dievčiny s krásnymi farebnými partami. Každý rok sa to síce opakuje, ale stále je to veľmi pekné. Je to veľká udalosť, tak nech pokračuje naďalej.

Často sa hovorí o budúcnosti ľudových tradícií. Čo myslíte, bude o ne niekto stáť vo svete poznačenom rýchlym rozvojom technológií a hektickým spôsobom života?

Podľa mňa bude, lebo sledujem aj na rôznych podujatiach, že veľa mladých ľudí má záujem o ľudové tradície, o tanec či pesničku. Verím, že láska k týmto krásnym zvykom pretrvá.

V júli ste oslávili krásne životné jubileum. Pred piatimi rokmi, keď ste mali 75 rokov, ste povedali, že nechystáte žiadnu veľkú parádu, že sviatok oslávite piesňou. Ako to bolo v tomto roku pri

príležitosti vašich 80. narodenín?

Nepripravoval som žiadne veľké oslavy, len posedenie s najbližšou rodinou. Moja manželka Anka sa, žiaľbohu, tohto krásneho dňa nedo-

žila, Pán Boh ju povolal do večnosti v januári. Takže atmosféra na stretnutí nebola taká, aká by mala byť, keďže nám veľmi chýbala. No život je už taký, jeden sa narodí, druhý zomrie. Je to tak od vekov a navždy to tak zostane. No tohto roku, po oslave s rodinou, oslávil som narodeniny aj s mojimi muzikantmi – Ľudovou hudbou Juraja Pecníka. Po vystúpení vo Sv. Antone mi všetci pogratalovali, takisto v Priehode po vystúpení s ľudovou hudbou Ďateľinka. No najpríjemnejšie som sa cítil vo svojej rodnej obci, kde mi pripravili dojemné podujatie *Večer s Poničanom*, na ktorom vystúpili FS Poničan a DLH Poničan. Takto pekne si ma uctili. Aj som si zaspieval svoje najobľúbenejšie piesne, ktoré mám stále v repertoári. Sú to pre mňa naozaj nezabudnuteľné chvíle. Viete, čas sa zastaviť nedá, napriek tomu výnimočné chvíle sú výnimočné aj vďaka ľuďom, ktorí nás podporujú, ktorí na nás myslia, a pritom nepatria do rodiny. Rád by som sa poďakoval starostke obce Jane Ondrejkovej, ktorá bola hlavným fundátorom, a tiež pracovníkom obecného úradu a nakoniec aj členom FS Poničan. Úprimne si to cením.

Veronika Ďurovčíková

Foto Milan Kosec a Pavol Ondrejko

Poniky sa stali opäť námetom pre veľkú knihu

Presne pred štyrmi rokmi, v roku 2018, bola na jeseň slávnostne prezentovaná nová historicko-národopisná publikácia o našej obci.

Na základe iniciatívy vtedajšieho starostu obce Jána Beňa ju pripravil spoločne so svojím kolektívom, ale aj so zapojením obecného úradu, spolupracovníkov a pamätníkov, historik a spisovateľ Marcel Pecník. „V Ponikách mám svoj pôvod a korene. Preto bolo pre mňa veľkou ctou a výzvou pripraviť monografiu o obci. Snažili sme sa v nej o základnú prezentáciu Poník, ich častí, okolia, ľudí, histórie, ale aj súčasného života. Mrzí ma, že sa prezentácie nedožila moja stará mama Anna Smiešna rod. Sklenárová, ktorá nás opustila len krátko pred slávnostným uvedením publikácie v Kultúrnom dome v Ponickéj Lehôtky. Som rád, že ju videla aspoň v rozpracovanej verzii. Tiež som rád, že publikácia mala dobré ohlasy aj v obci,“ spomína M. Pecník.

V publikácii sú uvedené aj základné informácie o tradičnej ľudovej kultúre a folklóre, ktorými sú Poniky známe. Po obecných voľbách v roku 2018 sa starostkou Poník stala Jana Ondrejková, ktorá zároveň prevzala iniciatívu pokračovať v publikač-

nom mapovaní dejín obce. Ako uviedla, jedným z jej prvých rozhovorov s Marcelom Pecníkom bol rozhovor o knihe Poniky. „Keďže v takých komplexných publikáciách býva síce veľa informácií, ale zase nie všetko, navrhla som mu, aby pouvažoval o rozšírení kapitoly o tradičných zvykoch v našej obci. Páči sa mi, ako je to už spracované, ale máme k dispozícii ešte dosť materiálu, ktorý nebol publikovaný. Teší ma, že sme sa dohodli

na ďalšej spolupráci, ktorú podporili aj poslanci obecného zastupiteľstva. Naši občania tak pred Vianocami dostanú od nás milý darček v podobe ďalšej knihy.“

Na príprave samostatnej monografie sa okrem osvedčeného zostavovateľa podieľala aj pani starostka, tiež prednosta obecného úradu Pavol Ondrejko, zástupcovia občianskych združení a členovia folklórneho súboru Poničan. Pri dopĺňaní

a úpravách textu spolupracovala etnografka Stredoslovenského múzea v Banskej Bystrici Jana Koltonová. Pokiaľ ide o textovú stránku, do novej publikácie boli prevzaté odborné spracované texty z prechádzajúcej knihy, avšak sú značne doplnené. Aj obrazový materiál bude v novej publikácii bohatší. Zostavovatelia čerpali z archívu obecného úradu a osobných archívov ponického rodáka, známeho fotografa a filmára, Milana Kosca, ale aj zariadených zbierok historických fotografií Márie Palovičovej a Michaely Škamlovej.

„Poniky sú miestom živých tradícií. Málomktorá obec sa dnes môže popýšiť tak činným folklórnym súborom, toľkými aktivitami a festivalmi na poli udržiavania aktívnej spomienky na ľudový život z minulosti. Veľa sa v tom robilo a robí, a je dobré, že to ostane zachované v knižnom spracovaní pre budúce generácie. Veľké a úprimné poďakovanie patrí všetkým Poničanom, ktorí sú hrdí na tradície svojich predkov a s láskou ich udržiavajú. Je to nielen pekný vzor pre ďalšie generácie, ale aj jeden zo základných kameňov dobrej budúcnosti...“ uzaviera Marcel Pecník.

Redakcia

Foto Milan Kosec

Bežec z Poník

Beh je fenomén, ktorý posledné roky oslovuje ľudí všetkých vekových kategórií s rôznymi osobnými cieľmi. Týka sa to aj našej obce. Iste k tomu prispelo aj oživenie tradície cezpoľného behu pod názvom Memoriál Ondreja Holca, ktorý si tento rok odvrúti už siedmu sezónu. Bežcov v Ponikách každým rokom pribúda. Medzi prvými boli Andrej Brzuľa, Janko Čížmar, Igor Šalko, Janka Beňová, Štefan Tešlár, Dušan Kohút a postupne pribúdajú ďalší. Napríklad Janka Beňová si tento rok splnila obrovskú bežeckú metú, keď vo veľmi peknom čase odbehla banskobystričský maratón. Klobúk dolu.

Štefan Tešlár sa začal behu serióznejšie venovať v roku 2015, keď si odbehol 1. ročník nášho memoriálu a odvtedy súťaží pravidelne každý rok. Päťkrát získal cenu za najlepšie-

ho ponického bežca. Števo sa spolu s ponickými kolegami zúčastňuje hlavne na cezpoľných behoch, to je jeho srdcovka. V rámci pretekov Maraton BB Tour a iných nepohrdne ani asfaltom. Jeho prioritou je dobre odbehnúť na peknej trati, najlepšie s rovnako naladenými bežcami ako je on sám a prísť domov zdravý. Tak či tak musím napísať, že sa z roka na rok zlepšuje. Výkonnosť výborného bežca potvrdil aj tohto roku, a to parádne. Poctivo trénoval, hlavne v zime. Kombinácia snehu, blata a kopcov mu dala skvelý základ do sezóny. Tu sú niektoré z jeho výborne odbehnutých pretekov:

Banskobystrický maratón – štafeta na pol maratónskej trati. Spolu s Dušanom a Jakubom Kohútovcami získal krásne 6. miesto zo 137 štafiet.

Kordický extrém – 11,4 km. V ka-

tegórii mužov 30 – 39 rokov zabehol štvrtý najlepší čas a celkovo skončil jedenásty.

Donovaly Nigt Run – 10 km. V kategórii do 39 rokov to bolo deviate miesto, celkovo pätnásť.

Vrcholom Štefanovej sezóny boli preteky **Donovalský drapák** – 10 km s prevýšením 380 m, kde potv-

dil stúpajúcu formu a časom 47:30 min. vybojoval 2. miesto vo svojej kategórii. Naozaj krásna reprezentácia jeho schopností aj našej obce.

Prajem Štefanovi aj všetkým našim bežcom veľa vydarených pretekov odbehnutých s dobrým pocitom a hlavne v zdraví.

Igor Šalko

Klub mladých priateľov poľovníctva a prírody Poniky

Koncom júna, týždeň pred koncom školského roka, sme sa v KMPPaP Poniky rozhodli pre večernú postriežku.

Tri partie po troch, tri posedy. Pokoj zbraniam, len pozorujeme. Mladé poľovníčky Lucka a Hanka nám priťahujú šťastie. Videli sme medvedicu a dve malé medvediatá, jeleňa, srnca, diviaka a lišku. Tím číslo 2 hlásil medvedicu s dvoma mladými a tím číslo 3 srnca a srnu. Na prvú spoločnú postriežku, podľa mňa, veľký

úspech. Stretávali sme sa počas celého školského roka, no trochu nás obmedzil koronavírus. Nevie, ako by to zhodnotili deti, ale ja som rád, že som sa pre tento krúžok rozhodol.

Na naše stretnutia chodila priemerne polovica prihlásených. Nešli sme na to prísne podľa pravidiel hneď od začiatku, učili sme sa od detí, čo ich baví, z čoho by mali radosť. Naučili sme sa niečo zo zoológie, hrali sme hry s tematikou starostlivosti o les, čistili prírodu, navštevovali poľovnícke zariadenia, učili sa o vtácoch – dravcoch, a aj sme si zastrieľali. Pevne verím, že klub mladých priateľov poľovníctva bude naša škola v spolupráci s poľníckym združením Bukovina Poniky or-

ganizovať aj tento školský rok, že sa zapojíme do súťaží a ukážeme deťom, že poľovníctvo je aj o krásnej prírode a že má zmysel.

Pavol Ondrejko

Organizovaná turistika v Ponikách oživa

Vlani v septembri sme podnikli prvý organizovaný výlet pre ľudí z Poník a okolia. Naplánovaná trasa vychádzala z Chvatimechu a končila sa v Lopeji. Plní očakávania sme sa stretli skoro ráno na železničnej stanici v Banskej Bystrici, prišlo nás desať, čo na takúto akciu nie je málo.

Najprv sme navštívili chatu Bernardín, ďalej sme po turistickej značke prešli až na Žliabky a cez Kelemenov tunel a Predajnianske vodopády sme zišli do Lopeja, kde sme príjemne unavení výlet ukončili. Prvá túra nám dala nádej, že výlety budú pokračovať. Na druhej akcii sa nás

opäť zišlo desať, avšak v úplne inej zostave. Zo Starých Hôr sme prešli cez bunker Mor ho! až na Šachtičky a zišli cez Selčiansky diel do Seliec. Opäť príjemný zážitok pre všetkých zúčastnených.

Ďalšie túry sme sa snažili striedať z pohľadu časovej aj fyzickej nároč-

nosti, aby sa v tom našlo čo najviac záujemcov o turistiku. Navštívili sme Kráľovu hoľu, Hradisko na Kláštore s odborným výkladom Daniela Diošeho, Chochuľku nad obcou Hrochot, nočné svetelné prepojenie hradov Pohronia s výstupom na Pustý hrad, Oravecké žriedlo a naposledy najzápadnejší vrch Malej Fatry Suchý s nadmorskou výškou 1 468 m.

Naše najbližšie ciele sú Zejmarská roklina v Slovenskom raji, geografický stred Slovenska Hrb, Nová hoľa nad Donovalmi. Nebránime sa ani zimným túram a novým záujmom. Všetci, domáci i cezpoľní, ste vítaní. Informácie o najbližších akciách nájdete na úradných tabuliach obce a na sociálnych sieťach.

Michaela Kutelyová

Na návštevu k susedom Unikátne Mičinské travertíny

Mokrú lúku pri ceste z Dolnej Mičiny do Čerína je posiatá prameňmi minerálnych vôd. Poskytujú nám občerstvenie i poučenie.

Zvolenská kotlina sa zdvíha z riečnej nivy Hrona k úpätiu Kremnických vrchov, Poľany a Javoria. Napriek tomu, že nevyniká výškou, návšteva niektorých jej kútov dokáže naplniť dobrým pocitom a dojmami aj náročnejšieho turistu. Jeho orientáciu uľahčuje pomerne hustá sieť značených chodníkov, a to klasických, ktoré udržiava Klub slovenských turistov, tak aj miestne značenie, ktoré sprístupňuje pozoruhodné lokality v mikroregióne Severné Podpoľanie. Kotlina je ideálnym terénom pre pešie aj cyklistické výlety.

K prírodným bohatstvám kotliny patria minerálne a termálne vody. Tie najznámejšie vyvierajú v kúpeľoch Sliač a na druhej strane Hrona v Kováčovej. Zaujímavou zastávkou na osvieženie i poučenie sú však i pramene, ktoré sa dostávajú na povrch neďaleko Dolnej Mičiny. V roku 1979 sa dostali pod zákonnú ochranu ako národná prírodná pamiatka (NPP) pod názvom Mičinské travertíny. Je zaradená do 4. stupňa ochrany prírody. Po úprave v roku 1992 je jej rozloha 3 832 ha. Pomenovanie po najbližšej dedine Dolná Mičina je tak trochu zavádzajúce. Tento prírodný unikát sa totiž nachádza už v chotári susedného Čerína. Aj čerínsky medokýš je známy a vyhľadávaný. Ten – pre zmenu – vyviera na okraji Čačina, ktorý sa však v roku 1976 administratívne spojil s Čerínom.

Nebudeme si trápiť mozgové závitky tým, na území ktorej obce sme sa práve zastavili. To len tak na spiestrenie. Pozrime sa bližšie na mičinský medokýš a na travertíny, najmladšiu horninu, ktorá vzniká usadzovaním minerálov – predovšetkým uhličitanu vápenatého – obsiahnutých v medokýši.

Potulky po strednom Slovensku

▲ Pramene sprístupňuje chodník.

Po osviežení medokýšom sa prejdeme upraveným chodníkom po mokrej lúke, na ktorej vyrástlo niekoľko travertínových kôp. Niektoré

▲ Informačná tabuľa pri mičinskom medokýši.

už odumreli, v iných pod vrstvou travertínu počujeme bublať vodu, ktorá už nemá sil dostať sa na povrch, ale i z pohľadu laického návštevníka sú najpozoruhodnejšie

dodnes živé pramene, ktoré nás presvedčia, že aj zo zdanlivo obvyčajnej vody, v skutočnosti hydrouhličitanovej, vápenato-magnéziovej, môže vyrásť kameň. Geológovia pokladajú mičinské pramenné krátery za špecifické a uvádzajú ich ako vzor pre podobné útvary. Charakterizuje ich misovitý tvar a krehký, drobný travertín, ktorého tvorba je vzhľadom na relatívne nižší obsah uhličitanu vápenatého pomalšia. Primiešané rôzne minerály oživujú travertíny pestrými farbami. Dominujú hrdzavočervená a bleďohnedá. Na mokrú lúčnatú terasu s prameňmi nás na jar a v lete zaujme aj pestrá flóra vrátane niektorých vzácných orchideí – vstavačovitých rastlín. Z kríkov je pozoruhodný výskyt nízkej a plazivej vrby rozmarínolistej (*Salix rosmarinifolia*), z papradí hadivka obyčajná (*Ophioglossum vulgatum*) a nášmu pohľadu neuniknú ani biele chumáče typických močiarnych rastlín páperníkov (*Eriophorum* sp.). Základné informácie o NPP nám poskytuje náučný panel.

V roku 1977 sa rozhodli preskúmať pramene sondážnym vrtom. Pri dosiahnutí hĺbky 56 metrov vy-

razil z vrtu asi 25 m vysoký gejzír. Nemohol sa stať ďalšou atrakciou. Erupcia sa totiž prejavila znížením výdatnosti ďalších prameňov minerálnych vôd v okolí, vrátane sliačskych, čo naznačuje, že tieto vody sú v tajomnom podzemí spojené, ba odborníci predpokladajú, že môže ísť o veľké podzemné jazero, do ktorého vtekajú vody až zo svahov Prašivej. Aby nedošlo k ohrozeniu významných, hlavne kúpeľných zdrojov, museli vrt utesniť.

Sonda tiež potvrdila, že tvorba mičinského travertínu sa začala na konci poslednej doby kamennej, asi pred desaťtisíc rokmi. Rozborom vzoriek sa zistilo, že v tom čase pokrýval náš región hustý karpatský prales a bez stromov bolo iba bezprostredné okolie prameňov.

Z ochranského hľadiska patrí národná prírodná pamiatka Mičinské travertíny pod Správu Chránenej krajinnnej oblasti Poľana, ktorá dbá na to, aby sa nivná lúka s pra-

▲ Mičinský medokýš.

meňmi zachovala v pôvodnej, prírodnej podobe a nezneškodnila ju cudzorodá trávna alebo krovitá vegetácia.

Jozef Sliacky
Foto autor

▲ Travertínové krátery zaujmú veľkých i malých.

▲ Mičinské travertíny sú unikátne.

O koňoch, vzťahoch, porozumení a priateľstve

Počet drobných chovateľov koní na Slovensku rastie. Odborníci hovoria, že je to prirodzené. Človek, zvieratá a príroda k sebe historicky patria. Navyše, ľudia vo voľnom čase stále viac vyhľadávajú relaxáciu pri koňoch. Niet sa čomu čudovať, sú to krásne, majestátne, ušľachtilé zvieratá. Sú symbolom skutočnej sily, nespútanosti, ale aj tvrdej práce, odvahy a lásky.

Alena Bukvajová z Poník o koňoch niečo vie, už na začiatku, keď zvažovala chov koní ako svoju vedľajšiu aktivitu, uvedomovala si, že koníky vyžadujú osobitný prístup, majú väčšie nároky na ustajnenie než iné hospodárske zvieratá, potrebujú veterinára, postroj a iné doplnky. Ako hovorí, bez vrúcneho vzťahu k živým tvorom by sa nikam nedostala.

Vyrastala som na dedine, vtedy každý doma choval sliepky, ovce, prasce, niekde mali aj kravu či býčika, niektorí aj koňa na prácu v lese alebo na poli. Moje prvé kontakty sa spájajú s návštevami starej mamy. Neskôr som si doma presadila škrečka, z okenného skla som sama vyrobila akvárium, pritom som sa porezala a takmer vykrvácala. Keď som od dobrých ľudí dostala králiky, urobila som im kletky. Nosila som domov zatúlané psy a mačky a postupne som sa „prepracovala“ k väčším zvieratám. Učarovali mi kone. Keď som v dedine zavetrila nejakého šťastného majiteľa koňa, už som mu klopala na dvere a núkala sa, že za pár hodín jazdenia sa o zviera vzorne postarám. Doma som bola veľmi málo, lebo od dvanástich som väčšinu času trávila v niečej tajni.

Ako som rástla, vzala som si do hlavy, že musím mať svojho koníka. V chudobnej rodine bez otca sa však táto myšlienka nestretla s porozumením. No moja túžba a odhodlanie boli silnejšie. V chovateľských no-

vinách mi pravidelne uverejňovali rovnaký inzerát: Kto daruje koňa do dobrých rúk? Jedného dňa, po mnohých mesiacoch, zazvonil u nás telefón: „Viete čo? Ja vám toho koňa darujem.“ Skoro som z kože vyskočila a do nášho domu docestoval môj prvý kôň menom Boor.

Tak veľmi som po ňom túžila, že som si sama vybavila odvoz, potravu, pomôcky a nasľubovala mame hory-doly, že budem žehliť, umývať riad, vysávať... Bola som vyučená krajčírka, ale dala som sa na štúdium v odbore agropodnikateľ. Zo záhrady postupne vymizli kapustové hlavy, jahodovisko aj poličko s red'kovkami, mama prikúpila kus pozemku pri dome a stále to nestačilo. Ale ani mne. Taká veľká bola moja láska ku koňom, že postupne pribúdali ďalšie.

O koňoch treba veľa vedieť, je to drahé zviera, niektorí ľudia si ho kúpia z rozmaru, netušiac, že riadiť firmu a chovať koňa nie je to isté. Bez odbornosti to skrátka nejde. Kto vám pomáhal a usmerňoval vaše prvé kroky?

Nikdy som nebola akademička, ale knihy o koňoch som čítala rada, a tak máme doma celkom slušnú knižnicu, odtiaľ som čerpala vedomosti.

Je dobré veľa vedieť, lebo vás nič nezaskočí a môžete hneď reagovať a riešiť situáciu. Áno, mať zvieratá a starať sa o ne je náročné, pracujete nonstop, nemáte deň voľna. Firmu zatvoríte a idete na dovolenku, ale tu je to iné. Veľmi mi pomáha sestra, ktorá je mojou psychickou oporou, fandi mi a s úžasom sleduje, ako sa môj sen premieňa na skutočnosť, teší sa spolu so mnou z každého kroku. Rovnako môj manžel, ktorý vybavil pozemky, pomáha pri výstavbe aj pri zvieratách. Ale vlastne podporuje ma celá rodina.

Odborné konzultácie sú na nezaplatenie, zvlášť keď ide o živé tvory. Pomohli vám aj pri výbere disciplíny, ktorú chcete rozvíjať alebo ste v tom mali jasno od začiatku?

Na začiatku som vedela iba to, že chcem koňa. Mama mi pomáhala od začiatku, napriek tomu, že vyrastala v činžiaku, a zvieratá – ako sa vraví – nemusela, podporovala ma aj finančne. Chcela som psíka, mala som ho, chcela som zajačika, takisto mi ho dovolila. Nakoniec sme mali štyridsať zajacov a niekoľko psov pozbieraných na ulici. Svojhlavo som si presadzovala svoje, všetko som robila takpovediac na vlastnú päsť – sama som sa rozhodovala, zháňala informácie z kníh, časopisov, elektronických médií, a nakoniec som sama aj všetko zrealizovala.

Od narodenia mám asi srdce koňa, veľmi som ho chcela a bolo

mi jedno či bude na športové jazdenie alebo na zväžanie dreva. Nemala som ambíciu súťažiť, pre mňa je to Božie stvorenie a chcem mu dopriať šťastný život. Išlo mi len o to, aby som to zviera mala pri sebe, aby som sa oň mohla starať. To bol môj cieľ od malička, keď som sa hrávala s drevenými, hlinenými alebo plyšovými koníkmi. Ešte aj na strope som mala nalepené plagáty, ktoré mi síce padali na hlavu, ale znovu som ich priliepala, izba bola plná koní.

Ako vyzerá váš denný program, darí sa vám zamestnanie zosúladiť s chovom koní?

Keď som nemala deti, vstávala som o štvrté, aby som kone nachovala, skontrolovala, či je všetko v poriadku, dala im vodu, a išla som do roboty. Popoludní som všetko vyčistila, sadla som na koňa a išla s ním na pašu. To nie je náročné. Pokiaľ nemáte špičkové plemeno a netrénujete na súťaže, dá sa to zvládnuť. Nemusím spod nich toľko vyhadzovať, vetrať, lebo nestoja v maštali, sú voľne ustajnené. Chcem, aby boli v prírode, aby sa voľne pohybovali a boli zdravé, tak ako kedysi mustangy. Cez deň sú vonku, čerpajú energiu zo slnka, na noc idú do boxu. Kôň sa dokáže prispôbiť každému ročnému obdobiu. Na jar stráca srst, v zime mu narastie dlhšia a hustejšia. Ten najstarší 29-ročný Gold vyzerá v zime ako mamut. Ľudia si neuvedomujú, že kôň je stavaný do prírody, netreba ho rozmaznávať ako domáce zvieratá. Myslím si, že prehnane čistenie je preňho horšie, ako občasná nečistota. Keď ideme jazdiť, tak ho

► vyčistíme, keď je mokrý, osušíme ho slamou. Má totiž prirodzene mastnú srst, takže ani pri prudkom daždi sa mu nepremočí.

Špičkový chovateľ sa zaujíma o špičkové plemeno. Na to si akiste treba vytvoriť podmienky a to čosi stojí. Ako sa vám darí napredovať?

Aj pre špičkové plemená treba vytvoriť normálne podmienky, nadštandardné môžu niekedy viac uškodiť, preto som za voľnosť zvierat. V súčasnosti sa s manželom staráme o desať koní a poskytujeme tri miesta na ustajnenie.

Na našej farme, ktorá slúži už aj verejnosti, z ôsmich plemien podporovaných štátnou dotáciou, máme dve – slovenského teplokrvníka a lipicana. Okrem nich sú u nás: angloarab, anglický plnokrvník, arabský kôň /alebo arab/ a shagya arab.

Všetky tieto plemená majú v krvi rýchlosť, vytrvalosť, vernosť, a to mi učarovalo. O araboch sa hovorí, že jednému majiteľovi sú verné po celý život a pri zmene majiteľa vedia stratiť dušu. Írsky cob (ľudovo cigánsky kôň) slúžil voľakedy na kočovanie.

Máme aj krížené plemená, napríklad Norik z útulku je skrížený so slovenským teplokrvníkom, je to ťažný a jazdecký kôň v jednom.

Spočiatku farma v Kráľovej vode slúžila len mojim potrebám, teraz, keď je koní viac, si musia na seba zaraobiť, lebo užiť si z platu dva kone sa ešte dá, ale štyri je už veľa, no a keď ich máte desať, musíte hľadať možnosti, ako získať nejaké prostriedky na krmivo, veterinára a pod. Pomaly sa rozbiehame, organizujeme vychádzkové jazdy do okolitej prírody, nie sme klasická jazdecká škola, že si v kruhu odjazdíte hodinu, my jazdíme v pokoji, krok, klus, cval, zo všetkého trochu, bez toho, že by nás tlačil čas.

Koľko stojí koník na rekreačné jazdenie?

Vyradený z chovu sa ešte pred dvoma rokmi dal kúpiť za 500 eur na rekreačné jazdenie. Dnes je to dvoj- až trojnásobok tejto ceny.

Koníček je drahý koníček, platilo to v minulosti, platí to aj dnes. Užiť si chovom koní nedokáže každý. Je to ťažké bremeno, nielen z ekonomického hľadiska. Odvážnym vraj šťastie praje...

Odvaha nestačí, je to najmä o trpezlivosti a výdrži, ale u mňa to prichádza automaticky, nemusím sa do ničoho nútiť. Keď to robíte zo srdca a s láskou, tak každé poleno, ktoré sa vám pripletie pod nohy, prekročíte a idete ďalej.

Kôň je zviera vzbudzujúce rešpekt,

nečudo, že mnohí majú strach ho čo i len pohladit', nieto ešte naň vysadnúť, hoci po tom túžia. Ako sa zbaviť strachu?

Ako mladé dievča som chodila na faru opatrovať koníky. Keď som všetku robotu spravila, zahľadela som sa na ne s obdivom aké sú krásne a pokojné, a zrazu sa jeden sklonil ponad ohradu a cvalom ma do kolena, mala som pocit, že mi vyhryzol jabĺčko. Podvedome som ho capla, asi pochopil, lebo zrazu uvoľnil zovretie.

Po rokoch som to skúšala u jedného súkromníka, ktorého kôň zakaždým zhodil, a tak to vzdal. Povedal, že ak sa nebojím, môžem si zajazdiť. Kôň bol spočiatku pokojný, no keď mal preskočiť nevel'kú priekopu, zaspätkoval, bičikom som ho jemne švihla, na to vyštartoval a zrazu sa z neho stal nezastaviteľný kôň, v tej rýchlosti ma zhodil a kamaráti ma našli v bezvedomí. Inokedy som v podobnej situácii utrhla slabý otras mozgu aj zlomeninu kľúčnej kosti. Napriek týmto nehodám sa na mojom vzťahu ku koňom nič nezmenilo. Ale tieto zvieratá dokážu človeku aj pomôcť. Môjho známeho, spoločensky mierne unavené-

ho, kôň doslova doviedol domov. Mojej kamarátke sa zase v sedle počas jazdy urobilo nevoľno a vďaka svojmu štvornohému zverencovi jej bola včas poskytnutá pomoc. V bezvedomí mohla z koňa spadnúť, ale udržala sa na ňom tým, že mala nohy fixované v strmeňoch a hlavu položenú na šiji, kôň vycítil, že niečo nie je v poriadku, ostal stáť pri plote, kým jej okolostojaci nepomohli. Sú to neskutočné príbehy, skoro ako z filmu, ale píše ich život.

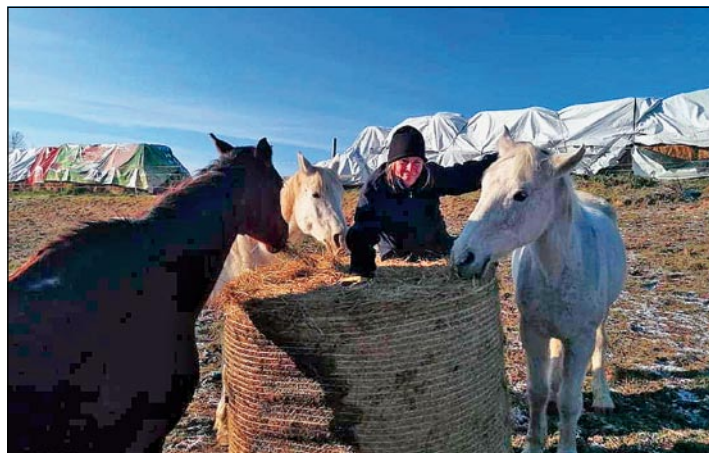
Hovorí sa, že najkrajší pohľad na svet je z konského chrbta. Trochu ošúchaný citát, ale každý, kto jazdí na koňoch, potvrdí, že sú to výnimočné chvíle. Z lásky ku koňom sa stáva doživotná závislosť, ktorá sa nedá liečiť. Asi nebudete protestovať.

Určite to platí. Sama neviem, čím to je, ale keď vysadnem na koňa a som v prírode, to nadšenie, eufória, radostné pocity ma doslova opantajú.

Často si ten najkrajší pohľad na svet vychutnáivate?

Človeku, ktorý miluje kone, stačí, aby bol s nimi v kontakte, aby ich mohol pohladit', pozrieť sa im do očí. Ale áno, pri tom všetkom, čo robím, popri rodine a práci na plný úväzok v mestskej polícii ako členka autohliadky, na kone si vždy nájdem čas. Na farme pri Ponikách pookrejem a načerpám energiu. Do našej dedinky by som svojimi aktivitami rada priviala čerstvý vietor, prilákala nových návštevníkov a zveládila rozsiahle pozemky v Kráľovej vode. Rada by som s manželom zriadila akúsi kontaktnú ZOO, gazdovský dvor, máme kone, somárky, kozy, pribudnú aj iné hospodárske zvieratá. Tí odvážnejší si budú môcť nadojiť trochu mlieka, ponúkne im zdravý kozí syr, možnosť pozbierať si do košíka vajčka. Tak uvidím, hádam sa to podarí zrealizovať. Raz sa ma niekto opýtal, prečo kone? Odpoveď je prostá. Keď sa narodíte so srdcom koňa a nevzdávate sa, máte odhodlanie a silu, tie nemé tváre vás budú oddane sprevádzať po celý život.

Veronika Ďurovčíková

ŠK OPL Poniky

Po odchode hrajúceho trénera Lukáša Paloviča musel výbor futbalového klubu tesne pred začiatkom súťaže riešiť otázku trénera dospelých. Novým trénerom sa stal bývalý hráč Walter Poliak, ktorý musí zaskakovať aj ako hrajúci tréner. Z kádra dospelých odišlo niekoľko hráčov a na doplnenie bolo pred súťažou málo času. Z tohto dôvodu bude v jesennej časti súťaže nastupovať družstvo dospelých v oklieštenej zostave. Pred jarnou časťou súťaže bude potrebné káder doplniť o dvoch až troch kvalitných hráčov.

Výsledky doterajších zápasov jesennej časti dospelých:

Beňuš – Poniky	4 : 0
Poniky – Jasenie	0 : 0
Bravčovo – Poniky	1 : 3
Poniky – Strelníky	0 : 0
Brusno – Poniky	3 : 1

V ďalšom ročníku budú pokračovať aj mládežnícke súťaže. Starší žiaci začínajú svoju súťaž 4. septembra zápasom s družstvom Slovenskej Lupče. Dvojkoľovým systémom hrajú s nimi ešte družstvá Badína, Heľpy a Podkoníc. Prípravka pod vedením trénera Jána Saktora bude hrať v skupine s Badínom, Sásovou a Jakubom.

Po skončení jesennej časti súťaže čaká futbalový klub náročná úloha zvoliť výbor futbalového klubu na nové štvorročné obdobie.

Roman Resl

Nový traťový rekord na 7. ročníku Ponických kiarov

Marek Čanecký sa stal absolútnym víťazom 7. ročníka cyklistických pretekov Ponickými kiarimi a vytvoril aj nový traťový rekord. Časom 9:04,7 min prekonal doterajší najlepší čas Daniela Onderčanina z roku 2019. Padol aj vlnajší najlepší čas v kategórii elektrobicyklov, Matej Belo-Caban preletel trať zo Šalkovej na vrchol stúpania za 7:02,4 min.

S pretekmi sa tentoraz poriadne pohralo počasie. V končiacom lete sme zažili najsúchšie počasie za posledné roky, keď poriadne nepršalo tri mesiace. Ale v noci pred pretekmi výdatne lialo a predpoveď poča-

sia avizovala na deň pretekov dažď s 90-percentnou pravdepodobnosťou. To odradilo mnohých z dovtedy prihlásených 40 účastníkov a zaúradovali aj choroby a pozitívne testy na covid. Na štart sa tak postavilo 39 účastníkov. Nižšiu účasť ale dokonale vyvážili predvedené výkony. Jožko Korytko, ktorý na „Kiaroch“ získal najviac výhier, avizoval štart Dominika Melena zo Zvolena ako najväčšieho súpera vlnajšieho víťaza Mateja Mydla. Vtedy sa ešte nevedelo o účasti Mareka Čaneckého, viacnásobného majstra Slovenska v časovke a účastníka majstrovstiev sveta. Marek potvrdil svoje kvality, s prehľadom vyhral a dosiahol čas, ktorý sa bude len ťažko prekonávať. Výborné výkony a časy pod hranicou 10 minút predviedli Matej Mydla – zlepšil svoj vlnajší víťazný čas o 13 sekúnd a obsadil druhé miesto, a tretí Dominik Melen. Záver pretekov s vyhlásením výsledkov, hodnotnou tombolou a tradične dobrým gulášom už v slnečnom počasi dal bodku za vydateným podujatím.

▲ Marek Čanecký.

Výsledky:

Ženy 19 – 44 rokov: 1. Jana Mozoľániová (Bratislava), 2. Natália Rozembergerová (Lovčica), 3. Carla Reišetterová (B. Bystrica). Ženy nad 45 rokov: 1. Eva Fartelová (B. Bystrica), 2. Janka Beňová (Poniky).

Juniori: 1. Maroš Mihaliček, 2. Marcel Bukovčan (obaja Banská Bystrica). Muži 19 – 35 rokov: 1. Marek Čanecký (Banská Bystrica), 2. Matej Mydla (Bratislava), 3. Dominik Melen (Zvolen).

Muži 36 – 49 rokov: 1. Milan Caban (Selce), 2. Jozef Korytko (Banská Bystrica), 3. Lukáš Houda (Zvolen).

Muži nad 50 rokov: 1. Jozef Medved' (Banská Bystrica), 2. Pavel Mac'kov (Detva), 3. Ivan Vančo (Banská Bystrica). Elektrobicykle ženy – 1. Monika Vizváryová (Horná Ves), muži 1. Matej Belo Caban (Selce).

Ján Matula

▲ Spokojný tím Expendables Matej Mydla a bratia Balkovci.

▲ Medailisti 7. ročníka.

Memoriál Ondreja Holca

Pozvánka

V sobotu 15. októbra sa v našej obci uskutoční 7. ročník obľúbeného cezpoľného behu. **Detské behy** odštartujú o 9.45. Deti od 3 do 10 rokov budú súťažiť na trávnej ploche ihriska. Účastníci hlavného behu (10 km) a hobby behu (3,8 km) vyrazia na osvedčené trate o hodinu neskôr, o 10.45.

Na **hobby trati** sú kategórie mužov a žien bez rozdielu veku. Súbežne sa na tejto trati uskutočnia len pre žiakov 2. stupňa ponickej základnej školy aj majstrovstvá ZŠ v cezpoľnom behu.

Hlavný beh už ponúka viac veko-

vých kategórií. Ženy budú rozdelené do troch kategórií: do 39 rokov, 40 – 49 a ženy nad 50 rokov.

Mužské kategórie: do 39 rokov, 40 – 49, 50 – 59 a nad 60 rokov. Časy budú merané optickou časomierou. Pre bežcov na oboch tratiach bude

v cieľi čakať skvelý guláš a pre troch najrýchlejších aj finančná odmena.

Rekordy trati: hlavná trať muži – 37:13 min, ženy – 43:07 min, hobby trať muži – 14:44 min, ženy – 16:13 min.

Aby sme si pripomenuli, že nie všetkým deťom a mladým ľuďom je dopriate zabehať si v krásnej prírode s kamarátmi, rozhodli sme sa venovať 1 euro z každého štartovného na konto občianskeho združenia Svetielko nádeje.

Vítaní sú teda všetci športuchtiví účastníci. Prosíme občanov Ponik, aby prišli podporiť dospelých aj detských športovcov ako diváci, či už na ihrisku, pred domami alebo popri trati. Podrobné propozície behu

nájdete na stránke www.poniky.sk a www.beh.sk. Tešíme sa na vašu účasť a podporu.

Igor Šalko